

има много и учени-ти сѣ гы изброили, а може-бы еще и да не сѣ изброили всицкы-ты. Нѣ прѣди да разгледамы тѣхъ дай да видимъ какво нѣщо е мѣсяць-тѣ. Баба мѣсячинка не приличя на земѣ-тѣ на и не ходи като слънце-то и какво-то ся види, тя е и нѣ-близу до насъ, зашто-то наглядъ е най-голѣма тонка на небе-то.

Мѣсяць-тѣ ако да бѣше отъ само-себе огненъ като слънце-то, той вынаги бы былъ свѣтълъ плънь и околчестъ; а отцо става та нѣ му гледамы нѣкога само еднаѣ четвѣртинѣ лѣскавѣ, нѣкога половинѣ-тѣ, а нѣкога цѣло-то му трѣкало свѣтло?

Види ся, че мѣсяць-тѣ ся вѣрти и около земѣ-тѣ и около слънце-то заедно съ земѣ-тѣ, а свѣти зашто-то му грѣе слънце и бѣва толкова свѣтълъ, колко-то му грѣе слънце. Това става сѣщо така, както ноцѣ гледамы отдалечъ хора, сѣднѣлы около нарупканъ огънь; нѣ гы видимъ, зашто-то имъ свѣти огънь-тѣ, а ако да имъ не свѣтяше нѣмаше и да гы видимъ.

Мѣсяць-тѣ не стои все еднакво наспротивъ слънце-то, затова го и видимъ нѣкога като сръпъ и го казвамы *новѣ мѣсячинѣ*, послѣ на *половинѣ* и най-сѣтнѣ *цѣль* да грѣе съ блѣднѣ свѣтлинѣ безъ никаквѣ грѣйкѣ. А оттова, дѣ-то мѣсячина-та нѣма никаквѣ грѣйкѣ и не блящи като слънце-то, разбира ся, че мѣсяць-тѣ нѣма своѣ свѣтлинѣ, а само от-мѣта, като едно оглядало, колко-то свѣтлина му пада отъ слънце-то.

Мѣсяць-тѣ и кога-то ся окръпи та ни ся види като сръпъ, не ся разсипва а си остая пакъ околчестъ: ноцѣ кога е ведро небе-то кой-то има остъръ гледъ може да съзре и тъмный дѣлъ отъ мѣсяца;